

Maija-mummo

Ketkä kuuluvat oikeasti yhteen?

Onko veri todella vettä sakeampaa? On ja ei - riippuu tapuksesta luulisin.

Entinen kyläyhteisö, perintötilat, suvun maat ja mannut ovat suurelta osalta historiaa. Anopit ja appiukot asuvat harvemmin lastensa kanssa tai edes pihapiirissä. Lapsenlapset opiskelevat toisella puolella maapalloa ja tuovat sieltä näytille seurustelukumppaneitaan. Serkut ja pikuserkut tapaavat ehkä vain häissä ja hautajaisissa, joissa vähän kankein ottein ja tuntein yritetään tehdä tuttavuutta. Juhlan päätteeksi heitetään ovella tuttu sana: "Soitellaan, pidetään yhteyttä."

Toki yhteyttä saattaa syntyäkin, ainakin herää tunne kuulumisesta johonkin itseä isompaan kokonaisuuteen. Joku alkaa etsiä sukujuuria, matkaa etsimään mummon mökkiä tai sitä tuttua omenapuuta naapurimaan metsän ryeiköstiä. Auttaa, kun tietää kuka on ja mistä tulee. Toinen aikoo entistä vahvemmin vältellä koko sukuaan syystä tai toisesta.

Mutta entä sitten yhteenkuuluvuuden aito ja syvä tunnekokemus? Sitähän ihminen sittenkin tarvitsee. Kokemuksellista tietoa siitä, että on rakkauden kohde, on arvokas ja tärkeä toisille, että paljon puuttuu, jos juuri hän puuttuu. Tällaista rakkautta voi puuttua ja valitettavasti puuttuu monessa perusperheessä ja kodissa. Biologisena lapsena ja aikuisena lapsena voi kokea olevansa ikuinen ulkopuolinen ja vahinko. Ei osaa kuulua kenellekään eikä kukaan kuulu minulle, ei ole minua varten sittenkään.

Kun joku joutuu luovuttamaan lapsen, että joku voi saada lapsen, tapahtuu merkillinen vaihtokauppa. Käynnistyy tosielämän ristiriidan sisällä oleva rakkauden vallankumous. Vaikka asia on viranomaisten hyvässä hallinnassa, asiat etenevät kärsivällisyyttä vaativassa järjestyksessä, kaiken

takana, kulisseyssä itketään ja iloitaan, ihmetellään ja voitotellaan. Ihmisen, isän ja äidin, biologisen ja adoptiovanhempien sisällä on jatkuva käymistila. Mutta sitäkin käydään joka tapauksessa kaikissa suhteissa, jotka koskevat lapsia ja vanhempia sen erilaisissa yhdistelmissä.

Kaiken tämän nimenä on yksinkertaisesti elämä.

Kun rakkaus valtaa alaa, kietoo terveellä tavalla lapsen vaippaansa, hänen on turvallista elää tässä ja nyt. Kenties aikanaan etsiä omia juuriaan, jos niin haluaa ja kaipaa. Tällä silmällä katselen tummasilmäistä ja puhetta pulputtavaa tytön tylleröä. Kuulut nyt meidän porukkaan koko olemuksellasi ja sielullasi, omalla historiallasi ja omien biologisten vanhempiesi perimällä, lahjoilla ja sisäisellä pulssilla. Arvostamme juuriasi ja samalla olet osa meitä ja meidän porukkaa, jotka rakastamme sinua.

Maailma on pieni pallo, välimatkat lyhenevät, tavat ja kulttuurit osaavat tänään keskustella keskenään paremmin kuin koskaan. Kukahan tässä kasvattaa ja avartaa ketkin?

On etuoikeus olla kulkemassa omaa tietään yksilönä, osana jotain perhettä, sukua ja heimoa inhimillisistä rajoista välittämättä. Katsokaas, kun elämä ei mene aina kaavan mukaan. Jokainen poikkeus luo uutta ja se on hyvää ja toivottavaa.

Ainakin meikäläisen maailmassa, jonka syntymähuuto osuu suurten ikäluokkien ajankohtaan.

*Käsi kädessä kohti syksyä,
Maija-mummo*